

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: 'Niet ieder die tot Mij zegt: 'Heer! Heer!' zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar hij die de wil doet van mijn Vader die in de hemel is. Ieder nu die deze woorden van Mij hoort en ernaar handelt, kan men vergelijken met een verstandig man die zijn huis op rotsgrond bouwde. De regen viel neer, de bergstromen kwamen omlaag, de storm stak op en zij stortten zich op dat huis, maar het viel niet in, want het stond gegrondvest op de rots. Maar ieder die deze woorden van Mij hoort doch er niet naar handelt, kan men vergelijken met een dwaas die zijn huis bouwde op het zand. De regen viel neer, de bergstromen kwamen omlaag, de storm stak op en zij beukten dat huis, zodat het volledig verwoest werd.' (Matteüs 7:21, 24-27)

Misschien moeten we van Elza maar één datum in ons geheugen griffen. Niet haar geboortedatum op 26 augustus 1928, ook niet haar sterfdatum op 9 augustus 2022 maar wel die woensdag 14 augustus 1946. Het was een kille dag. Er stond een matige wind uit het zuidwesten. De gemiddelde temperatuur was 14,6 °C en de maximumtemperatuur 18,3 °C. Maar binnen in Elza lag haar gevoelstemperatuur veel hoger want die dag gaf Elza de Backer haar woord. Het is de datum van haar plechtige professie. Voor diegenen onder ons die niet meteen met de religieuze terminologie vertrouwd zijn, het moment waarop zij haar eeuwige gelofte deed en toetrad tot de congregatie van de Zusters van de Christelijke Scholen. Boven haar rouwbericht koos ze zelf volgende tekst van Augustinus: Gij hebt mij geschapen omdat Gij van mij hield. En dat is meteen de enige reden waarom een mens in staat is om zo'n woord te geven en het ook 76 jaar vol te houden. Omdat ge gelooft, dat ge bemind zijt. Dat is voor een gehuwd koppel ook zo, zij het een tikkeltje anders. Ge geeft maar uw woord omdat ge gelooft, hoopt, vertrouwt dat ge bemind zijt. Graag gezien zijt. Dan kan alles. Daar wilt ge altijd bijzijn, daar wilt ge alles voor doen, daar geeft ge uw leven aan, voilà. En zoiets lukt alleen maar als ge in uw eigen waarheid staat en uw huis bouwt op vaste fundamenten. Als ge zoals zuster Elza de fundamentele ervaring opdoet dat God jou liefheeft zoals ge ten diepste zijt, dan blijft ge heel uw leven op zoek naar hoe ge nog meer van uw leven kunt maken. Ge doet dan het goede, niet omdat ge uzelf zo belangrijk vindt, maar omdat ge voelt dat Gods liefde uw fundament is; Gods liefde wil door u heen naar buiten stralen. Gods liefde is uw dragend fundament, en telkens als iets lukt zegt ge: God, dank u wel. En als iets niet

lukt zegt ge: Jammer, ik ben ook maar een eindig mens. Maar ik probeer het opnieuw, en op een andere manier. Want Gij God, zijt mijn rots.

Het huis dat Elza in haar 93 levensjaren heeft gebouwd had veel kamers. Er was de kamer van het lesgeven en directrice zijn van de school hier vlakbij. En vervolgens de kamer van het lid zijn van het algemeen bestuur en van het districtsoverste zijn om het welzijn van een aantal gemeenschappen te behartigen. En dan kwam er de kamer van de onderwijsmediatheek Obed die ze samen met mij oprichtte om godsdienstleerkrachten te begeleiden. En toen de kamer van het visitator zijn in opdracht van bisschop Van den Berghe om een veelheid aan religieuzen te bezoeken en te behartigen. En toen bouwde ze een hele grote kamer, toen ze de eerste bisschoppelijk gedelegeerde, zeg maar vicaris in dit bisdom werd met de zorg voor 1221 zusters. En toen ze de deur van die kamer sloot, opende ze die van de palliatieve zorgen in Sint-Augustinus waar ze jaren vrijwilligster was. Daar leerde ze sterven en zei ze: ik weet dat sterven ook voor mij een moeilijke doorgang zal zijn. Maar ik heb er de moed voor omdat anderen mij zijn voorgegaan. En tegelijk zat ze al in een andere kamer. Die van de permanentiedienst in onze parochie en van het alle dagen luisterend oor zijn voor mensen die over de vloer kwamen. Maar het huiselijkste kamertje was dat van haar kleine gemeenschap in de boomgaardstraat waar ze naar 'Thuis' keek en er zich ook zo voelde in het gezelschap van zuster Ria en zuster Marieke met wie ze de laatste jaren heel intens verbonden leefde en die voor Elza ook heel veel zorg heeft gedragen.

In het evangelie horen we Jezus zeggen: 'Niet ieder die tot Mij zegt: 'Heer! Heer!' zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen. En daarmee maakt Hij zijn afkeer duidelijk van het soort mensen die vrome praat verkopen maar tegelijk de noden van hun medemens negeren. Wie dat doet bouwt zijn huis op zand. Nee zegt Jezus, alleen wie de wil van mijn Vader doet, komt erin. En de wil van zijn Vader doen is voor hem horen wat Jezus zegt en ernaar handelen. Elza was geen mens die vrome praat verkocht of nonnekesachtig overkwam. Integendeel juist haar gewoon madam van de wereld zijn, maakte haar zo aantrekkelijk en is ook de reden waarom zovele mensen hier afscheid van haar komen nemen, ook andersgelovigen of ongelovigen. Maar als het op het horen van Jezus Woord en het ernaar handelen aankwam was ze een madam van

een andere wereld, een vertegenwoordigster van het Rijk Gods waarin recht gedaan wordt aan armen, verontrechten en eenzame mensen, de zij graag zag met de warmte en de liefde die ze vanwege haar fundament, God op haar eigen vel voelde.

Zo heeft ze haar leven helemaal doorleefd en zo krijgt ge ook aan het eind van de rit een echt doorgeleefd leven, een voortbestaan bij God. Daar keek ze ontzettend naar uit. Twee dagen voor haar dood zei ze: "Ik ben een tikkeltje jaloers op de mensen die vandaag sterven." Voor haar was het huis van haar leven voldoende uitgebouwd. Tijd dus om de deur van dat leven achter haar dicht te trekken en naar elders te gaan. Voor de duidelijkheid: een leven waardoor dat ge kunt doorleven heeft voor een religieuze niet de betekenis zoals wij dat vaak begrijpen: als doorleven in de herinnering van mensen. Ook, maar dat is niet doorleven. ... doorleven is erop vertrouwen dat uw fundamenten zodanig sterk en waarachtig zijn geweest en dat uw gekregen en gegeven leven zo mooi vervuld is geweest dat het ook zal voltooid worden. Dat is doorleven. Voilà: Elza De Backer bouwde een huis op de rots van haar diep gevoel bemind te zijn door God. En daarbij nam ze de kwaaië dagen en de periodes van de twijfels en de angsten en de onzekerheid en de ontrouw aan het gegeven woord soms voor lief. Dat is de wind en de storm die bij momenten altijd komt in ene mensenleven en je huis inbeuken. Maar altijd weer terug keren naar die religieuze fundamenten. Altijd weer daarop vertrouwden, altijd weer, altijd weer. Dat deed ze.

Ronald Sledsens en Frans Schoovaerts